Amanda Lind: Tal på Miljöpartiets kongress 2025

Talare	Datum	Plats
Amanda Lind Språkrör	17 oktober 2025	Västerås

Um Al Kheir är en palestinsk by på västbanken. Den var hem till läraren och fredsaktivisten Awdah Hathaleen. Han sköts till döds av i somras av en illegal bosättare. På platsen där han sköts finns blodet fortfarande kvar på marken. Som en påminnelse om Awdah, hans arbete och om ockupationens yttersta pris.

I början av september besökte jag själv Um Al Kheir. Jag fick då möta Awdah Hathaleens familj. De lever med sorgen efter en älskad bror, men också med rädslan för att fler ska falla offer för våldet. Rädslan som stoppar barnen i byn från att gå till skolan eftersom bosättare slagit ner sina baracker bara några få meter från skolbyggnaden. Rädslan för att det är någon mer när som helst kan dödas. För i skuggan av folkmordet i Gaza, har bosättarvåldet på Västbanken ökat dramatiskt.

Invånarna i Um Al Kheir lever med ockupationens brutalaste konsekvenser varje dag. Vad det gör med människor och med ett samhälle.

Liknande berättelser om sorg och rädsla fick vi i Sderot, ett israeliskt samhälle bara kilometer km från gränsen till Gaza. vars invånare levt med raketattacker i decennier och som drabbades brutalt av hamas terrorattack 7 okt. Jag mötte fredsaktivister som med sådan smärta talade om det som hänt, men som samtidigt aldrig gett upp sitt arbete för allas frihet,

Under mina dagar i Israel och på Västbanken träffade jag så många som i decennier har kämpat för fred. Israeler och Palestinier som vågar tro på att en annan framtid går att nå. Under den senaste veckan har jag tänkt så mycket på dem. På hur deras kamp långt ifrån är över, men på att bomberna aldrig hade slutat falla över Gaza och på att inga gisslan släppts fria om inte någon vågat tro på att det går.

För till och med i de svåraste lägen är en annan verklighet möjlig.

Vi människor har alltid behövt berättelser. Berättelser som förklarar, sätter tillvaron i ett sammanhang, skapar gemenskap eller en riktning framåt. Som pratar om vart vi är på väg.

Länge har de stora berättelserna präglats av tro på att det vi har framför oss kommer att bli bättre. Med upplysningen, moderniteten och bygget av välfärdsstaten kom både välstånd och hopp om en bättre framtid. En tro på att mina barn kommer växa upp och få det bättre än vad jag har idag. Men i dem berättelserna växte också en övertro på att det alltid skulle vara så, och på att enbart marknadskrafter och teknikutveckling skulle lösa samhällets utmaningar.

Nu står vi här. I ett av världens rikaste länder och i en tid som många trodde skulle vara den bästa. Och på flera sätt är det så. Men lika sant är att vi är i en fas av mänskligheten historia då vi står inför enorma, ja, existentiella utmaningar.

Och parallellt med demokratins tillbakagång, ökande ojämlikhet och en skenande klimatkris, växer berättelser som varken förmår eller vill ta ansvar för dessa utmaningar.

Egoismen, nationalismen och den otyglade nyliberalismen leder oss åt helt fel håll, förstärker det vi- och dem och låser fast människor och samhällen i förlamande passivitet.

Det här är en återvändsgränd. Vi gröna – vi tänker större än så.
Ja, det behövs nya berättelser.

Berättelser om att vi vårdar fundamentet för vårt samhällsbygge. Att vi ser att vi delar den här planeten med andra och klarar av att ta ansvar för den. Om rättvisa och solidaritet – som omsätts från ord till handling.

Berättelser om respekt. För varandra, för andra som gått före och för alla som kommer komma efter oss. Respekt för att vi är en del av något större och en ödmjukhet inför det.

Vi behöver en grön berättelse för en ny tid och vi är en del av att skriva den.

Till och med i de svåraste lägen måste vi våga tro på att en annan verklighet är möjlig.

I måndags var vi många som tog del av nyheten om att världens korallrev nu kan ha passerat en tipping-point. En gräns som innebär att korallreven nu bedöms vara mycket svåra att rädda. Och fler tipping-points, kritiska gränser för jordens ekosystem, riskerar att nås snart om vi inte hejdar den globala uppvärmningen. Och det är mycket bråttom. Forskarna beskriver det som en ny verklighet. Att det nästan är för sent.

Men bara nästan.
Det finns fortfarande ett fönster av hopp – ett fönster för handling.

För även omställningen har sina tipping-points. När den förnybara energin växt ifrån det fossila tillräckligt mycket, när industrins omställning nått en viss omfattning, när det återvunna materialet blivit billigare än det nyutvunna – då kan omställningen accelerera, snabbt.

Det är hit vi måste komma. Och vi måste göra det fort.

Och det händer saker. Elektrifieringstakten ökar i många länder. Den förnybara energin har på kort tid blivit enormt mycket billigare. 2025 kan bli det första året där förnybara energikällor går om kolkraften som världens största energikälla. När SSAB ställer om till fossilfritt stål försvinner 10 procent av Sveriges utsläpp i ett svep, och blir en viktig förebild.
Men omställningen möter motstånd. Från starka krafter som gynnas av att vi stannar kvar i det fossila. Och från politiker som saknar både mod och ansvarstagande.

Politiska ledare som Ulf Kristersson verkar tro att arbetet mot klimatförändringarna är någon form av fritt valt arbete. Att det går att låtsas som att konsekvenser inte kommer.
Det är ett hån mot alla människor som varje dag lever i klimatkrisens spår. Mot alla som tvingas hantera konsekvenserna av politiker som likt den här regeringen aktivt har valt att stoppa huvudet i sanden och hoppas på det bästa.

Ulf Kristersson, vad är det för ledarskap?

För bara några veckor sedan drabbades mitt eget hemlän Västernorrland av enorm förödelse efter kraftiga skyfall, sådana skyfall vi bara kommer se mer och mer av i klimatförändringarnas tid. Människors hem isolerades när vägar förstördes. Under flera dagar skars tågtrafiken av till och från norra Sverige. Marker, bostäder och viktig infrastruktur översvämmades och förstördes. Fortfarande kämpar människor med att återställa det som skyfallen raserade.

Det här är konsekvenserna av att inte ta klimatförändringarna på riktigt allvar.

Vad gör då regeringen, när krisen kommer så nära?

Ingenting.

Man skulle kunna tro att när förödelsen kommer så nära, då vaknar man till och inser vad som står på spel. Men istället för att visa ledarskap så lägger landsbygdsministern sin energi på bortförklaringar, snarare än att kavla upp ärmarna och hugga i det verkliga problemet.

Regeringen målar upp en bild av att det är klimatmålen det är fel på, istället för den klimatskadliga politiken. Det är inte bara magstarkt, det är ohederligt. Om man väljer att blunda för den katastrof som kommer emot oss, då borde man i alla fall ha ryggrad nog att stå för det istället för att låtsas och försöka lura in oss i en falsk känsla av trygghet.

Men vi låter oss inte luras. Vi tänker större. Vi vet att det går. Och vi har politiken.

Och vet ni, det säger regeringen också!

Efter att alla partier nu presenterat sina förslag till nästa års budget, så räknade Finansdepartementet ut att bara ett parti klarar klimatmålen med sin politik.

Vilket parti tror ni det var det? (Självklart Miljöpartiet.)

När parti efter parti försöker invagga människor i en känsla av att de har läget under kontroll och när regeringen lägger mer kraft på att ändra klimatmålen än på åtgärder som faktiskt får ner klimatutsläppen har det aldrig varit tydligare: det finns bara ett miljöparti – och det är vi.

I vår berättelse om samhället är den gröna omställningen Sveriges största möjlighet.

När vi ställer om våra industrier och näringar till att bli fossilfria och hållbara skapar vi framtidens arbetstillfällen. Från det fossilfria stålet i Luleå och avancerad kraftelektronik i Ludvika till alla småskaliga återbruk som växer fram runt om i landet visar svenska företag att grön innovation inte bara minskar utsläppen – det skapar morgondagens jobb. Det är något att vara stolt över.

När vi klimatanpassar jord- och skogsbruket stärker vi både vår beredskap och stärker jobb och livskraft i Sveriges landsbygder.

Även här driver regeringen på i fel riktning. Samtidigt som många arter i våra skogar hotas, skogen tar upp allt mindre av våra utsläpp och riskerna med bristfällig klimatanpassning blivit smärtsamt tydliga, jobbar nu regeringen för att ytterligare intensifiera skogsbruket. Men forskningen är glasklar: Det behövs en ny kurs inom skogspolitiken! Vi behöver styra mot skonsamma och hyggesfria metoder. Det handlar inte om att stänga ned skogsbruket, utan det handlar om att utveckla det, hitta nya affärsmodeller för markägare och klimatsäkra skogsbruket så att vi även i framtiden kan vara en skogsnation. Vi måste komma bort från marknadsmisslyckandet i skogspolitiken!

Vi i Miljöpartiet vet att en rättvis grön omställning gynnar ekonomin, industrin, jobben och hushållen. Att den lägger grunden för vår motståndskraft, och stärker vår konkurrenskraft.

För lika mycket som klimatomställningen är en nödvändighet, är det också en möjlighet.

När världen ställer om ska vi inte stå vid sidlinjen, vi ska leda vägen.

När vi gör omställningen måste vi göra det på ett rättvist sätt som gör att alla kan vara med, och där vi tar hänsyn till både miljö och människor.

Tidigare i år besökte jag och Daniel Ranstad, en plats där man under 60-talet bröt uran. Under de fyra år man bröt uran där fick man bara fram motsvarande en månads behov i dagens kärnkraftverk. Arbetet har pågått i Ranstad med att sanera marken, men miljöskulden lever man fortsatt med.

I trakterna kring Storsjön, i Skaraborg och i Nianfors oroar sig nu människor för vad som kommer att hända med deras åkrar, dricksvatten och livsförutsättningar, nu när uranbrytning åter hamnat på politikens karta genom Tidös dyra prestigeprojekt om ny kärnkraft.

Det är enkelt att sitta i Stockholm och prata om uranbrytning – men det är inte där som människor kommer att påverkas.

Att ta bort det kommunala vetot är inget annat än ett svek. Vi i Miljöpartiet säger nej till uranbrytning på svensk mark!

Istället för att köra över lokalbefolkningen så vill vi att hela landet kan vara med. Det kräver att politiken levererar innebär rätt lösning på rätt plats – och att ingen del av Sverige lämnas efter.
Människor som bygger det här landet bor i Glommersträsk och de bor mitt i Göteborg. Det är människor vars familj har bott här i generationer, och människor som nyss kommit hit. Det är människor som engagerar sig i civilsamhället, som startar helt nya företag eller som arbetar i hemtjänsten och ger äldre en bättre vardag.

En rättvis omställning kräver ett återupprättat samhällskontrakt och en tro på att vi kan bygga något bättre tillsammans.

Där skolan, vården och omsorgen finns till för oss – inte för marknaden. Det är ett samhälle där inga barn behöver växa upp i fattigdom där tillgången samhällsservice och bra skolor inte beror på var i Sverige du bor.

Jag är rädd för den känslan av hopplöshet som brett ut sig i Tidöregerigens spår med rasism, fattigdom och ökade klyftor. Med en allt för tydlig skillnad mellan den som har har och den som inte har.

Regeringen har gett upp på människor. På det som är vårt gemensamma. Man möter samhällsutmaningar med en passivitet som sliter sönder vårt land.

Det enda man förmår att leverera är misstro, skattesänkningar för rika och neddragningar i välfärden. Som om det vore svaret på dagens utmaningar. Vi vill något annat!

Vi kan möta hopplösheten med berättelsen om det gröna samhällsbygget för en ny tid.

Den berättelsen handlar om att återupprätta välfärden, bryta segregationen och öka jämlikheten. Den handlar om att bygga gemensamma vardagsrum. Där människor från olika bakgrunder kan mötas, samtala och bygga en gemenskap. Där demokratin kan växa.

Svensk demokrati bygger på att människor vågar ta ansvar. Vågar och kan gå ut och in ur politiken. Men det blir allt svårare. Att hatet har tagit så stor plats i det offentliga samtalet att en partiledare lämnar sin post är ett misslyckande för oss alla.

För utan alla dem, alla er som vill och vågar är demokratin förlorad. Och den om något är värd att kämpa för.

Vi är många som växte upp i en tid där berättelsen var att freden i Europa bara skulle gå åt ett håll. Där muren föll och där friheten blev till för fler.

Nu är tiden en annan. Freden och friheten vi hoppades kunna ta för givet måste försvaras och vinnas om igen.

Rysslands krig i Ukraina försatte en hel kontinent i ett nytt säkerhetspolitiskt läge. Och vi behövde agera därefter – för ett stöd i ord betyder ingenting utan handling.

För oss gröna har det varit självklart från dag ett: Ukrainas sak är också vår och vi måste stötta Ukraina kamp för frihet på alla sätt vi kan.

För några veckor sedan stod Ulf Kristersson i aktuellt och hävdade att Miljöpartiet står för en rakt motsatt politik än riksdagsmajoriteten i säkerhetspolitiska frågor. Det är en medveten lögn, och en retorik ovärdig en statsminister i en orolig tid.
Under de senaste tio åren har vi stått bakom de viktiga försvarspolitiska beslut som har fattats i Sverige. Totalförsvaret har återupprättats, värnplikten införts och beredskapen stärkts. Vi har varit med och rustat Sverige – inte bara millitärt, utan även drivit på för en historisk satsning på Sveriges civila försvar.

Vi röstade nej till NATO, men vi respekterar riksdagsmajoritetens beslut.
Att Ulf Kristersson av partitaktiska skäl väljer att svartmåla Miljöpartiet är inget annat än oseriöst och svagt ledarskap. Sverige förtjänar bättre.

Sen är vår syn på säkerhet är bredare än så. Hoten vi står inför är mångbottnade och komplexa – och vår motståndskraft och beredskap måste vara detsamma.

För vi ser det regeringen inte förmår: ska vi bygga trygghet och säkerhet behöver vi ett internationellt arbete värt namnet.

När demokratin är på tillbakagång, kvinnors rättigheter dras tillbaka, klimatförändringarna hotar vår säkerhet och konflikter tvingar fler människor från sina hem, så får inte den rika delen av världen fly sitt ansvar.

Den svenska regeringen gömmer sig allt för ofta bakom att Sverige skulle vara ett för litet land för att göra riktig skillnad i världen.

Det är att tänka litet.

Vi tänker större än så.

Vi har visat att det går att agera. Under Donald Trumps första år i Vita Huset var Isabella Lövin Sveriges biståndsminister. När Trump drog ner på stödet till kvinnors reproduktiva hälsa, samlade Isabella motståndet och gjorde det rakt motsatta. Vi tog plats internationellt, gick före och gjorde det möjligt för andra att komma efter.

Under min resa i Israel och på Västbanken blev det tydligt: så många jag mötte lyfte just den betydelse Sverige haft; Sveriges som biståndsgivare; Sveriges tidiga erkännande av Palestina, Sveriges tydliga röst. Men, samma personer undrade – vart är Sveriges röst idag?

Vi gröna är tydliga – vi ska återupprätta biståndet och Sveriges röst i världen.

Det är att ta ansvar.

Det är att tänka större.
När jag gick med i Miljöpartiet gick jag med i ett parti som vågade tänka stort.

Som såg på världen bortom allt som är här och nu. Som drömde stort och om något annat.

Det partiet är vi fortfarande. De som inte bara ser verkligheten och världen för vad den är idag – utan för vad den kan bli. För det har aldrig varit tydligare: Miljöpartiet är garanten för ett rättvist samhälle och en ambitiös, trovärdig och rättvis klimatpolitik i kommande regering.

Nu börjar en av de viktigaste valrörelserna som jag någonsin kommer vara en del av.
Idag är det 331 dagar kvar till den 13 september.

Det är 331 dagar av valrörelse. Av politiska samtal, mänskliga möten och av er. Varenda en av er som sitter här, är en lika viktig del i att byta ut hopplösheten mot tron på att vi kan bygga något så mycket bättre än det här.

331 dagar tills vi byter ut den här regeringen. För vi ser att en annan verklighet möjlig – och vi kan skapa den!

Källa
Manuskript hämtat från mp.se (2025-10-20)

Taggar
Miljöpartiet, Politiska tal

URI
https://www.svenskatal.se/tale/amanda-lind-tal-pa-miljopartiets-kongress-2025